

BISKOPPEN OVER KØBENHAVNS STIFT

Nørregade 11 · 1165 København K · Telefon 33 47 65 00 · E-mail: kmkbh@km.dk

Den 03.04.20

Kære ansatte og frivillige i Københavns Stift

De seneste dage har igen været årsag til uro for mange i folkekirken. Muligheden for, at kirkerne alligevel i et eller andet omfang skulle være åbne i påsken, rejste naturligt mange spørgsmål for de fleste af os. Heldigvis er der nu kommet en afgørelse på sagen. Kirkerne forbliver lukkede et stykke tid endnu.

Selvom jeg som mange andre vil lide afsavn ved ikke at kunne komme i kirke i påsken, er jeg glad for, at afgørelsen endte som den gjorde. Kirken skal ikke være anledning til smittespredning og skal ikke have særbehandling i en tid, hvor vi alle må leve med at være på afstand og lide afsavn.

I denne tid afstår vi fra mange ting. Vi lægger vores liv om. Vi lærer noget om mådehold. Vi lider et afsavn, men det giver mening, for vi gør det for vores medmenneskes skyld. Hvis jeg med dette afsavn kan være med til at redde menneskeliv, forhindre at smitten spreder sig, giver det mening at lægge sit liv om.

Der er mange andre, der lider afsavn i Danmark og i resten af verden. Nogle lider afsavn, fordi de er forfulgte pga. deres tro, andre er forarmede, nogle er helt fremmede for livet og dybt hensunkne i depression og anden psykisk lidelse, andre er fængslede.

Vi er mennesker med noget på hjertet. Derfor handler det om at fokusere på det, vi kan, og ikke på det, vi skulle have gjort, hvis altså verden havde set anderledes ud. Vi må være kirke på anden vis i disse uger. Dem, der bekymrer mig mest, er de glemte, de ensomme, dem, der ikke taler med nogen i det daglige, og som nu helt er ude. Jeg tænker på de fortvivlede og dem, der ikke tør spørge efter hjælp, fordi de er bange for at blive isolerede endnu mere.

Forleden gik jeg forbi en ung kvinde, der sad på en bænk og så trist ud, og hun lignede én, der bare lige skulle tale med et andet menneske. Jeg kan ikke glemme hendes ansigt og er ked af, at jeg ikke overvandt mig selv og gik hen og spurgte, om der var noget, vi skulle tale om? Det havde ikke været nogen stor ulejlighed at tage en tur rundt i Østre Anlæg med hende.

Vi er mange i folkekirken, der kommer til at savne påskedagenes fællesskab i kirkerne. Ordene, teksterne, musikken, samtalen med de andre, måltidsfællesskaberne - det vil alt sammen stå og kalde på mange af os og få os til at længes.

For et par søndage siden holdt jeg gudstjeneste i Vor Frue. Der var en kordegn, en kirketjener, fire sangere og en organist, og dér stod jeg og prædikede ud i et tomt rum. Kirken skulle have været fyldt. Vi skulle have fejret Bibelen 2020. Jeg ved ikke, hvad der skete, men jeg følte mig ikke alene.

I var der allesammen. Jeg havde ingen fornemmelse af at foretage mig noget meningsløst - og samtidigt skal jeg indrømme, at jeg glæder mig til at se jer alle igen, række hånd, omfavne, le og græde sammen. Jeg glæder mig til, at livets leg går videre. Personligt er jeg ikke i tvivl om, hvor mit håb og min tillid kommer fra. Sammen er vi alle på vej mod Emmaus, og der er én med på spadsereturen, der får hjerterne til at brænde og gør os åbne for livet - og som også giver mig mod til at se afsavn og sorg i øjnene og stadig insistere på liv.

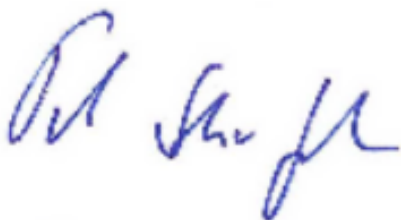
Kristendommen har altid været karakteriseret af, at templet bliver båret ind i verden af mennesker. Templet er de mennesker, der er på vej med tillid, barmhjertighed og tilgivelse og ikke kun en bygning. Det har jeg mærket i de sidste uger. Vi er kirke uden for murene. Samtidig har jeg mærket, at der aldrig nogensinde er nogen, der skal sige, at kirken er et ganske almindeligt hus. Det er et hus, hvor jeg kan søge kreativ stilhed, et hus, hvor jeg kan sidde og komme til mig selv, et hus, hvor musikken kan få mig til at opleve livet.

Jeg vil aldrig komme til at glemme denne påske. Jeg tror ganske enkelt, at det afsavn, vi må tåle i år, kan være med til at vise os styrken af fællesskabet og af de fælles fejringer af jul, påske og pinse. Jeg vil fremover i langt højere grad påskønne almindelig menneskelig kontakt. Jeg vil fremover bestræbe mig på at være endnu mere tilstede.

De sidste uger har lært mig noget om sygdom, lidelse og angst. De har lært mig noget om afsavn. Det er ikke så få mennesker, man savner, og jeg er taknemmelig for hver eneste én. Påskens hændelser lærer mig, at opstandelsen ikke er en tryllestav, der tryller alverdens lidelse og længsel væk. Vi kæmper, fejler og gør os skyldige, og i opstandelsen melder sig en mulighed for, at verden kan forvandles. Opstandelse er en trodsig ny begyndelse. Foråret er over os. Livet springer ud! Guds rige er på færde.

Glædelig påske!

Mange hilsner

Peter Skov-Jakobsen